

kunde bæffes ved Totalkasser o. s. fr. Men den Overlighed, at der er en ansvarlig Finantsminister overalt, vilde det være ligesaa umuligt for Alvor at gennemføre som den anden. Hvorledes vilde man tænke sig, at et virkelig Ansvar skulde finde Sted ligeoverfor saamange særskilte Repræsentationer? Det maatte jo blive enten til en aldeles uhyggelig, uigjennemførlig, skadelig og fordærvelig Stilling for det Ministerium, man paa den Maade vilde indrette, eller ogsaa til en reen Illusion med Ansaret. Overhovedet er det unaturligt at ville paabyrde den samme Person at skulle agere i forskjellige Egenstaber ligeoverfor sig selv. Han skulde da, naar der var Tale om en Overenskomst med Kongeriget angaaende et eller andet Spørgsmaal, der havde en særlig finantsiel Interesse for dette, baade i Egenstaf af Kongerigets Finantsminister paatale Kongerigets Interesse og i Egenstaf af Monarchiets Finantsminister paatale og hævde dets Interesser, og hvor stor Villighedsfølelse og Retferdighed man end vil forudsætte hos et Menneske, er det dog ganske sikkert, at den Art af Stillinger skal man ikke friste Nogen ind i. Det er altsaa klart, at man ikke for Alvor, naar man vilde ordne Forholdet hensigtsmæssigt, kunde staae ind paa den ene eller den anden af de nævnte Veie. Man valgte da den Veie, som overhovedet næsten altid er den rette, en Middelvei, der, som det forekom mig sølest, havde begge de andres Fordele uden at have nogen af deres Mangler; man gjorde Indenrigsministeren i Cet og Alt ansvarlig for den hele Behandling af Kongerigets Budget og Regnskabsvæsen; man berøvede ham blot en eneste Indflydelse, som det vilde have været aldeles umuligt at tillægge ham uden derved at bringe det Hele i Uorden, nemlig Kasseforvaltningen. Kasseforvaltningen lod man blive fæles for hele Monarchiet; men man gjorde da tillige, for ikke at fremkalde den Complication, at der nu dog skulde være en Side af Ansaret, der skulde bæres af Monarchiets Finantsminister ligeoverfor de forskjellige Landsdele, Forholdet med Hensyn til Kassen til et saadant, som havde sin ganske naturlige og simple Norm i det, som man havde ønsket som det eneste Rette, nemlig en Banquierforretning for Konge-

riget. Man havde fundet, at det var rettest, at der var et eller andet Pengeinstitut, som overtog alle disse Forretninger, og at der ikke holdtes nogen særlig Administration derfor. Man kunde jo tænke sig, at man havde overdraget det til Banken. Banken er ikke istand til at gjøre det, idet den ikke har de Udbetalingssteder, som Monarchiets Finantsbestyrelse har, men man kunde tænke sig, at man, ligesom noget lignende er skeet i andre Lande, hvor noget Saadant idetmindste tildeels har været gjenført, havde overdraget det til et saadant Institut. Vilde man da have fundet det allermindste Betænkelige herved, og hvorfor skulde dette Forhold ikke være hensigtsmæssigt og gavnligt? Nu siger man: Men har nu vor Finantsminister, der ikke er bleven nogen fuldstændig Finantsminister, og som derfor ikke af Hans Majestæt har faaet dette Navn, det i sin fulde Magt at kunne anvise eller foranstalte med Hensyn til Udgifternes Bestridelse Alt, som han bør? Jeg siger dertil: Ja, i fuldeste Maade; der er ikke Skygge af Tale om, at der her nogensinde kan reises nogen Indvending fra den fælles Finantsbestyrelse med Hensyn til nogen Anviisning fra den Mand, der staaer i Spidsen for Kongerigets Indenrigsministerium. Det vil albrig Nogen troe, at der har været nogensomhelst Vanskelighed i dette Forhold; enhver Anviisning fra Indenrigsministeriet til Monarchiets Kasser er fuldkommen saa ubetalelig ved samtlige disse Kasser, som enhver Anviisning fra Finantsministeriets Assignationscontoir. Det er altsaa en ganske simpel Sag, og der er ikke gjort den allerringeste Indskrænkning med Hensyn til Indenrigsministerens Raadighed over Udgifterne. Den Indskrænkning, som er gjort, ligger naturligvis i den lovlige Form; nemlig dert, at der er en Finantslov, som Indenrigsministeren som enhver Anden maa respectere, saa at det ganske sikkert ikke er noget ubegrændset Beløb, som Indenrigsministeren paa den Maade kan kræve af Kassen, men der kan ikke derved fremkomme særlige Ulemper eller Vanskeligheder. Den hele Oversigt derover holdes fuldkommen vedlige ved Statsbogholderiet, idet naturligvis alle Udgifter, ligesaa vel for Kongerigets Vedkommende som for Monarchiets, blive noteredr. der. Der